

HŐSÖK IDEJE - Pályázati háttéranyag

Eric Muldoom © 2012

A KIRÁLYSÁG TARTOMÁNYAI

Ammerúnia lakott területeinek kétharmadát napjainkban is az Elfek Népe birtokolja. Az emberek évezredekig a Keleti Holdelf Császárság hálójában vergődtek, mígnem uraik háborúskodását kihasználva négyszáz évvel ezelőtt fellázadtak. Egyes szakadár csoportoknak sikerült ledobni a mágikus láncokat, ők szétszóródtak a kontinens északi és nyugati felén, kialakítva saját élőhelyüket. Tartományaik laza szövetségét hívjuk manapság Királyságnak, amit a Korona Lovagja irányít, támaszkodva az Első Lovagok (tartományi fejedelmek) és a Gyűlések támogatására.

A tartományok délnek haladva (zárójelben a rabszolgák közös nyelvén használatos kifejezéseket olvashatjuk): *Havas* (Asshar), *Fenyves* (Tullúria), *Folyóvölgy* (Mallória). *Csendes* (Kamédia) hegyeibe húzódtak vissza a félemberek (másként félelfek), akik az Elszakadásnál Halcon Anvar közvetlen környezetében szolgáltak, támogatva a lázadást. *Feketepart* (Zahubár) szövetsége a Királysággal pusztán formális. Egyes vadon kószáló *szabad törzseket* találunk még a száraz Djünn-síkságon, a Halott Dombok vidékén, a tengermelléki Kondarakban és az elf háborúk pusztítása alatt felporzódtott Csontpuszta fejevadász-klánjait (khytánok, a djünnök ősei) leszámítva valamennyi barbár törzs ellensége a Királyságnak.

A Királyság tullúriai részén mostoha, vad körülmények uralkodnak. Az emberek fallal és sáncokkal körülvett településeken összezsúfolódva küzdenek az életben maradásért: a „falakon kívüli élet” a legtöbbször számára nem jelent többet a közeli pataokban való fürdéstől. Ennél messzebbre merészkedni igazi istenkísértés az egybefüggő, óriási kiterjedésű vadonban. A tartományok között a Vándorok rendje hozza-viszi az információkat, és kíséri a karavánokat. Vadászok, „akik a falon kívülre mennek”, emlegetik így gyakran a Strázsákat, hiszen minden település körül van egy fapalánkkal vagy sárból- és sziklából emelt fallal megjelölt Mezszye (határföld), ahol még őrzőjáratok vannak. Azon túl a világ félelmetes, és minden ember számára halálos veszedelmeket tartogat.

Havas

A tél szíve: hatalmas tajgai erdők, tundrai síkságok és tőzeglápok hazája. Éghajlata rendkívül zord, északon féléves éjszakával számolhat az ide tévedő vándor. A közlekedés fő eszköze a szán és a ló; tavasszal az utak szinte járhatatlanok a sártengertől. Errefelé nincsenek falvak, az emberek gigászi fallal megerősített városokban élnek, egyedül a rénszarvasvadászat idején építenek ideiglenes táborokat a síkságon. Az óriásvárosokat tetemes távolság választja el egymástól.

Az assharok rendszerint modorosak, tekintélyt keltőek, nyugodt természetűek, szívósak és életerősek. Hajukba gyakran fonnak állatszörteket, csontból apró díszeket. Csont karperecek, -láncok viselete és a hajtincs-fonás is elterjedt, ezekből lehet következtetni a személy rangjára és szülővárosára. Környezetükben rend uralkodik, egész társadalmukra jellemző a fegyelem, a vasszigor. Megbecsülik a nőket és az időseket, és nagycsaládokban (hosszúház – lásd irokéz mintát) élnek. A havasi Első Lovag hatalma nagyon erős, és a királyi ház iránt is nyilvánvaló a köznép rokonszenve. Vendégszerető nép, bizalmukat tetteikkel kell kiérdemelni.

Fenyves

Hóförgetegekkel ostromolt hegyi hágók, végtelenbe kígyózó hegyvonulatok, mélybe alábukó irdatlan szakadékok, azokon átívelő kötélhidak, rohanó vadpatakok és tízezer tó országa. Falvak nincsenek, a lakosság gyűrűerődökben, sánc- és palánkvárakban él. A települések közötti információforgalmat, áruszállítást a Strázsák és a Vándorok rendje által őrzött karavánok biztosítják. Az emberek taposta ösvény mentén Menedékek (örtornyok és két-három személyes *kürt-tornyok* végeláthatatlan láncolata) emelkednek, esetleg zarándokházak, amelyek ideiglenes szállást kínálnak az utazónak.

Északról két folyó érkezik a tartományba: a havasi Oliip, ami átvág Fenyvesen és a csodás Tuisi-tavakat táplálja, illetve a Móloch, ami Sziklás fennsíkjáról zubog alá, s végül beleömlik az Arany-tengerbe. Fenyvesben több sebes sodrású folyócskát találunk: Nial, Oisein, Sorcha.

A tullúr emberek hirtelen természetűek, haragjuk mindent elsöpör. Hajuk sötét, átlagos magasságúak, és nőknek-férfiaknak egyaránt nagy gyakorlatuk van a fegyverforgatásban.

Halcon papjai szinte minden várban, településen jelen vannak, s ők a település legnagyobb tiszteletben tartott tagjai. A babonás, tanulatlan köznép feltétel nélkül isteníti őket. A *halconita háromszög*

környezetében a papok zsinóron mozgatják a Lovagokat. Halcon három erős bástyája Arcill, deBray, Cecht városokban van; Cechtben található a *Főserleg*, a pápai erődítmény.

Halcon Anvar igaz tanításai: Légy szabad! Légy állhatatos! Légy őszinte! Légy tisztességes! Gondoskodj az utódaidról! Vedd el a jogos bosszút! Segíts a rászorulókon!

A halconiták jelképe a fakereszt, középen a nyitott szemmel.

Vándorok Rendje: Ők vigyázzák az utakat, a települések között utazó karavánokat. Nyomolvások, vadászok, és kalandozók gyülekezete. Törvényeik vannak, amelyeket szigorúan betartanak. Zsiványt, tolvajt nem találsz közöttük, nagyon megválogatják a tagjaikat – nincsenek is túl sokan. Rendházaikban időznek, ha nincsenek úton – ezek a „zarándokvárak”, Menedékek, bár inkább csak öblös lakótornyokról van szó. Egy-egy torony vezetője a Kapitány, egyedül ő vehet fel új tagokat.

A vándorok hírvivők, futárok is egyben – ők a leginformáltabbak minden tekintetben, ha az átlagembert vesszük alapul. Sokan közülük több birodalmat megjártak már, esetleg harcoltak manók, barbárok ellen. Többségükben tapasztalt fegyverforgatók – ők a „falon kívüli emberek”, az otthontalanok. Vagyont nem gyűjtenek, szolgálataikat ingyen mérik, és rendkívül összetartóak. Jelképük a levéltőr (tőr és tölgyfalevél szimbólum), amit felesketéskor kapnak. A rabszolgák nyelvete mellett a közös (emberi) nyelv kidolgozásán is fáradoznak – az általuk adott elnevezések, szavak terjedőben vannak. A tornyokban írást tanítanak, kódexek másolása is folyik – a Vándorok rendje a világ egyfajta mozgó „kulturális központja”.

Folyóvölgy

Mesés gazdagságú dimbes-dombos vidék, erdőkkel, tavakkal és lustán hömpölygő folyamokkal (Rhinn, Móloch, Llor), jelentős hajóforgalommal. A gázlóknál kevély kővárak tornyai törnek a fellegek felé, *brúljaiknak* parasztok egész serege dolgozik reggeltől estig a földeken. *Halcon tanításainak temetője ez a hely* – fogalmaz jelentésében a Pallosos lovagrend utolsó nagymestere Leceáról és a fővárosról. S valóban: az egyenjogúságnak még a látszatára sem ügyelnek a jó *kardok* és *lovagok*. Ellentétben a havasi szokásjoggal, itt a rang és a birtok már vér szerint öröklődik apáról fiúra – északon ezt csupán tettekkel lehetne kiérdemelni, valamint a Gyűlés jóváhagyásával.

A fényűzés, a pompa minden lovagi várba és kastélyba befészkelte magát. A papság is nyíltan dédelget hatalmi célokat errefelé. Míg a napvilágnál Halcon papjai boszorkányokat égetnek, Feketepartot átkozva, addig az éj leple alatt feketeparti hajókról fogadnak értékes szállítmányokat, hogy aztán busás haszonnal adjanak túl rajtuk a forgalmas fővárosban (Niieve), vagy északabbra. A kereskedelmet a legtöbb területen már a helyi Lovag és a Serlegek tartják kézben, folyamatosan összetűzésbe keveredve a Királyság elsőként alapított Kereskedőházaival. Az ármány, az orvgvílkolás nem szokatlan a folyóvölgyi városokban, miként a koldulás és a tolvajlás intézményesülése sem. Meglehetősen sok a kisebb uradalom, és nem ritkák az útszéli fogadók sem, melyek a helyi lovag védelmét élvezik (megfelelő ellenszolgáltatásokért cserébe).

A mallórok rendszerint harsányak, derűsek, magabiztosak, és igyekeznek az élet napvilágos oldalát szemlélni. Adnak a külsőségekre: egy tullúr lovaghölgy a legjobb báli ruhájában is puritánnak tűnhet egy folyóvölgyi dáma hétköznapi viseletével összemérve.

Csendes

(Rupert M. Pickford és Eric Muldoom anyaga alapján)

Az ország tulajdonképpen nem más, mint egy nagy kiterjedésű hegységrendszer nehezen megközelíthető szíve: csupa zord hegycsúcs, kopár fennsík és egy kevéske, nem túl termékeny völgy. Ide csak azok a mindenki által megvetett félvérek menekültek, akik a holdelfek és az emberek nászából születtek. A holdelfek azért tagadták ki őket, mert „rabszolgakoresok”, míg a Királyság feltételezett birodalmi lojalitásukra hivatkozva üzte el a kevert vérű népet. Mások a Serlegek mesterkedését látják távozásuk mögött.

A félemberek kinézetre inkább az emberekre hasonlítanak, bár jóval magasabbak, erősebbek, míg gondolkodásmódjukba, jellemükbe több szorult a holdelfekéből.

A hegyvidék igencsak szűken méri a megélhetést biztosító javakat, ezért aztán nagyobb (ezernél több lakosú) városok sehol nem jöttek létre Csendesben. Valójában csak egyetlen városa van: Tial-druhmen; ez a szeles fennsík egyik tavának partján épült fel, egy mágikus erejű forrás körül.

Egy másik település neve Garinna, amely egy nagy folyó völgyében húzódik meg, nem messze a tengertől. Fő feladatának tekinti más „menekültek” befogadását, és nem zárkóznak el annyira a Királyság többi tartományával való kapcsolattól sem, mint Csendes más lakói. Nem véletlen, hogy a hegyeket járó kevéske kereskedő mind Garinnába való...

Egyes félelfek teljesen másfajta utat választottak: kiábrándulva mind a holdelfekből, mind pedig az emberekből, a világtól teljesen elvonulva, afféle szerzetesi életmódot választottak maguknak. Kicsiny, önellátó telepeik egyszerre funkcionálnak szellemi elmélyülés, a művészetek, és a testedzés fellegváraiként. Legfőbb központjuk Vian kolostorérődje. Ezek a félelfek, mint a világból kivetett hontalanok, igyekeznek saját, kétségtelenül összetett jellemüknek különleges, kevert képességeiknek megfelelő identitást találni. E célt szolgálják a „tudásközpontok”, ahol a teológiai és filozófiai tanokon kívül mágiaelmélettel is foglalkoznak. Mások ugyanitt a harcművészetekben lelhetik meg testi/lelki kiteljesedésük útját. A félelfek hatoltak be legmélyebbre Csendes szívébe, a legkietlenebb tájakon is megvetve a lábukat- ez azonban azzal is jár, hogy a hegység őslakóival időről-időre kiújuló háborúkban állnak. Feketemanók, törpök és kőóriások keserítik meg a félemberek életét- és viszont. Tulajdonképpen a hadiállapotok (és a fegyverkezés nehézségei) miatt alakultak ki a harcművészetek különböző válfajai (telepenként más- és más a specialitásuk).

Feketepart

A tartomány sohasem volt a Királyság igazi szövetségese, mert nem szorult rá annak támogatására. Urai kezdetektől a holdelf piramistemplomokból elszökött boszorkányok, az egykorvolt szertartásszolgák, azaz ördögidézők, jelentős mágikus hatalommal a markukban. Ma már seregeik is számottevőek, és külföldi zsoldosok is szép számmal gazdagítják az emírek és sahánok armadáját. A feketepartiak (rabnyelven *jhidzsek*) sokkal nagyobb függetlenséghez és bőséghez szoktak hozzá az első száz évben saját birodalmukban, hogysem fejet hajtsanak bármely félisten, vagy akár Halcon előtt. Jelenleg is saját árnyékháborújukat vívják, amelybe a jelek szerint egyes elf hatalmi körök is becsatlakoztak. Utóbbi hihetőnek tűnik, lévén, Feketeparton százával, sőt ezrével állnak a Nyugati császárság romjai – erődök, paloták, fürdők és kikötővárosok egész negyedei. Maguk a legnagyobb központok, úgy mint Sáhra, Shalakorsz, Bahrudzsa, Ibra, és még néhányan, éppilyen romhalmazból épültek újjá, de akadnak olyan épületek és városnegyedek, amelyeket szinte háborítatlan formájában vettek birtokba új uraik. Ezekben számolatlan felfedezésre váró kincs, ereklye és relikvia lapul, s némelyek bizonyonnal érdeklők a holdelfeket és az azirokat éppúgy.

A *jhidzsek* kreolbőrű népség, csillogóan fekete hajjal, sötét vagy mélykék szemmel. A lányok és asszonyok karcsúak, igéző mozgásúak, szép arcúak, és nem melleleg szenvedélyes szeretők hírében állnak. Az ármánykodás a vérükben van, a férfiakat könnyedén az ujjuk köré csavarják. Annak is igen nagy az esélye, hogy minden harmadik feketeparti nő valamely boszorkányszekta tagja. De lehet, közelebb jár az igazsághoz, ha minden másodikról vélelmezzük ezt...

A férfiak határozottan jóképűek, jellemzően heves természetűek, és bizonyosan értenek a verekedéshez, jó esetben egy vagy két fegyver forgatásához. Az emírek kötelezővé tették a katonai szolgálatot, amely fegyelemre és testedzésre neveli a fiatalokat. Mindez az állam szervezetségén is látszik. A leghatalmasabb emírségeket hosszú ideje a boszorkánymesterek stratégiai irányítják a háttérből. A két örökösen vetélkedő rendház a *Smaragd* és az *Opál*, de mellettük még számos kisebb-nagyobb rend szövi az összeesküvések és hatalmi játszmák bonyolult pókhálóját.

Van is ok a fokozott óvatosságra: Feketepart irányában élénk érdeklődést mutatnak a halconiták, éppúgy a Keleti Elf Császárság, s újabban a Homokkirályok is. Utóbbiak démonhercegségek urai a messzi mélysivatagokban, kifürkészhetetlen hatalmi ambíciókkal, pokolszolgák és démoni bestiák egész hadával. Mindezek mellett a *djünnök* is folyamatosan fenyegetik a peremvidéki uradalmakat és városokat, s újabban a Fekete Emberek is odáig merészkednek, hogy megsarcolják, szétdúlják az északabbra fekvő sahánságokat, továbbá a karavánokat. Nincs ez másként a tengereken sem, ahol a feketeparti kalmárokra ezernyi mohó tekintet tapad, hasznot vagy zsákmányt remélve. A boszorkányoknak és fegyveres hátországuknak tehát mindig akad tennivalója, s éppúgy a rendek méregkeverőinek és ágyasainak. Elvégre a Királyság ékes gyöngyszem, főként a gazdag folyóvízvárosok, ahol a feketeparti kalmárházaknak máris akadnak tekintélyes támogatói. És persze ahol a kalmárok megjelennek, mögöttük ott lapulnak a *Smaragd* és az *Opál* boszorkányai is. Némelyek közülük talán máglyán végzik, az ügyesebbek azonban már megtalálták a bábjaikat, akik segítségével megvalósíthatják a boszorkányurak jól titkolt céljait.